USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudce JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupen JUDr. Jiřím Burešem, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 29, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2017, č. j. OAM-258/ZA-ZA11-ZA10-2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2018, č. j. 42 Az 18/2017 – 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení

[1] Žalobce podal dne 2. 4. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany a téhož dne s ním byl proveden pohovor k žádosti. Uvedl, že žil na Ukrajině v obci Energodar v Záporožské oblasti. Pobýval také v Polsku a Maďarsku a na území České republiky žije od února 2015. Je bez náboženského a politického přesvědčení. Cítí se být Rusem, ukrajinsky ani nemluví. Do České republiky jel za přivýdělkem na základě pracovního víza. Poté, kdy skončila jeho platnost, se na Ukrajinu nevrátil, neboť je potencionálním vojákem a musel by bojovat s Rusy, proti nimž bojovat nechce. Má byt v Záporoží, ale i tam pravidelně chodí kontroly z vojenské správy a chtějí, aby narukoval. Vojenskou službu vykonával mezi lety 2002 a 2003. Na Ukrajinu by se nechtěl vrátit ani v případě, že by tam konflikt neprobíhal, neboť na ni nemá hezké vzpomínky. V Rusku by žít nechtěl, protože by tam měl stejné příjmy jako na Ukrajině, a tím by si tedy moc nepomohl. Na Ukrajině má jen příbuzné po matce. V České republice má matku, která zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Předložil svůj povolávací rozkaz.

[2] Rozhodnutím ze dne 14. 8. 2017, č. j. OAM-258/ZA-ZA11-ZA10-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o azylu“).

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který jeho žalobu zamítl rozsudkem ze dne 24. 1. 2018, č. j. 42 Az 18/2017 – 22 (dále jen „napadený rozsudek“). Po shrnutí skutečností vyplývajících ze spisového materiálu, včetně označení podkladů, z nichž žalovaný vycházel při svém rozhodování, soud nepřisvědčil žalobním námitkám. Konstatoval, že podklady o bezpečnostní situaci na Ukrajině jsou přiměřeně aktuální a popisují stav v zemi původu v roce 2016 a 2017. Ohledně tvrzení, že žalobci hrozí v případě návratu na Ukrajinu vážná újma dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, se ztotožnil se žalovaným, že nebyly dány důvody pro udělení doplňkové ochrany na základě uvedeného ustanovení. Doplňkovou ochranu lze žadateli přiznat jen za podmínky, že existuje skutečné nebezpečí vážné újmy, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82. Dle krajského soudu „*Záporožská oblast je podle zprávy Ministerstva vnitra ČR pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády. Napětí a aktivita proruských sympatizantů se objevily na jaře 2014, nicméně podle dostupných informací od té doby nedocházelo k žádným dalším bezpečnostním incidentům. Z výroční zprávy Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 plyne, že k ozbrojeným střetům v roce 2016 docházelo pouze na východě Ukrajiny v Doněcké a Luhanské oblasti, což potvrzuje i zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 9. 12. 2016. Lze proto přisvědčit tvrzení žalovaného, že ze žádné zprávy o zemi původu neplyne, že místo bydliště žalobce je ohroženo probíhajícími boji. (...) Ukrajina se ke dni vydání napadeného rozhodnutí nenacházela ve stavu tzv. totálního konfliktu – tj. situaci, že již pouhá přítomnost osoby na území této země nebo regionu ji vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity*“. Proto by žalobce musel prokázat dostatečnou míru individualizace nebezpečí ve vztahu ke své osobě, tj. že by byl osobně pravděpodobně vystaven jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Ve správním ani soudním řízení však neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Naposledy ze země původu odcestoval v roce 2015, tedy v době, kdy již probíhal konflikt ve východní části země, přičemž nebydlel v místě, které je zasaženo ozbrojenými operacemi, nýbrž ve městě Energodar v Záporožské oblasti.

[4] Co se týče obav žalobce, že by se v důsledku branné povinnosti musel účastnit probíhajícího boje na Ukrajině, poukázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, dle nějž je požadavek státu, aby občan splnil brannou povinnost a případně se z toho titulu i aktivně zapojil v rámci mobilizace do ozbrojeného konfliktu, zcela legitimní a nemůže bez dalšího představovat akt pronásledování nebo hrozbu vážné újmy. Zároveň upozornil, že ani hrozící trestní stíhání za neplnění branné povinnosti není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (může být pouze za podmínky, že při výkonu vojenské služby by docházelo ke zločinům proti míru, válečným zločinům, zločinům proti lidskosti). Krajský soud poukázal na skutečnost, že na podzim 2016 byli demobilizováni všichni vojáci sloužící v armádě na základě dříve vyhlášených vln mobilizace, na frontě zůstali pouze profesionální vojáci a dobrovolníci. Žádná další vlna mobilizace vyhlášena nebyla. Obava žalobce z nasazení do bojových operací na východě země je tedy nedůvodná. Nadto Ukrajina činí opatření proti tomu, aby bojovými operacemi bylo zasaženo civilní obyvatelstvo, a je připravena stíhat i případné válečné zločiny a zločiny proti lidskosti, resp. umožnit jejich stíhání Mezinárodnímu trestnímu soudu. Žalobce přitom neprokázal, že by v rámci vojenské služby mohl být nucen k účasti na páchání válečných zločinů nebo zločinů proti lidskosti,

a to v rámci vojenské jednotky, k níž měl být zařazen. Dále soud odůvodnil, že ani trest za nenastoupení vojenské služby, který by žalobci hrozil, nelze zařadit mezi akty pronásledování.

II. Kasační stížnost a další podání

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel uvádí, že se krajský soud řádně nevypořádal s tím, že mu v případě návratu do Záporožské oblasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Byly dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ve správním řízení výslovně zmínil okolnosti, dle kterých lze situaci hodnotit jako nebezpečnou (Záporožská oblast hraničí s Doněckou, kde probíhá ozbrojený konflikt, a nedaleko bydliště stěžovatele probíhají válečné operace, jakož i střety armády a povstalců, a nad městem dochází k sestřelování dronů). I z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že si je žalovaný vědom probíhajícího konfliktu na Ukrajině. Existují tak vážné důvody se domnívat, že v případě návratu by byl stěžovatel vystaven reálnému nebezpečí ohrožení života a důstojnosti.

[7] Žalovaný považuje kasační stížnost za nepřijatelnou, neboť stěžovatel neuvádí nic, s čím by se již žalovaný a krajský soud nevypořádali, a není tak naplněna podmínka přesahu vlastního zájmu stěžovatele. Má za to, že se řádně vypořádal se všemi relevantními skutečnostmi, opatřil si dostatečné informace pro své rozhodnutí a věc správně vyhodnotil. U stěžovatele nejsou naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť pro případ jeho návratu do země původu zde není žádná objektivní hrozba.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namístě kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[9] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, Nejvyšší správní soud uvedl: „*O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními*

soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti."

[10] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, nic neuvedl, přičemž Nejvyšší správní soud kasační stížnost přijatelnou neshledal.

[11] Stěžovatel pouze obecně konstatoval, že se soud nedostatečně vypořádal s hrozbou skutečného nebezpečí vážné újmy a že u něj byly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany. S odůvodněním napadeného rozsudku však nijak nepolemizuje a nepředestřel žádné konkrétní argumenty, jimiž by závěry krajského soudu jakkoliv zpochybnil. Krajský soud se přitom velmi podrobně a precizně vypořádal s žalobními námitkami a s odkazy na relevantní judikaturu náležitě odůvodnil, proč v případě stěžovatele nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a to ani podle § 14a zákona o azylu. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než na napadený rozsudek plně odkázat (zejména body 41 až 46).

[12] Nejvyšší správní soud již opakovaně vyslovil, že situace na Ukrajině není tak závažná, že by byly ohroženy všechny osoby na jejím území, resp. osoby v jiných oblastech než Luhanské a Doněcké. Nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně klesá (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 – 23, ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 220/2015 – 35, či ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016 – 36).

[13] Krajský soud pak správně poukázal, že stěžovatel by musel prokázat, že by mu v důsledku uvedeného konfliktu hrozilo v zemi původu individuální nebezpečí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb., dále také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011, č. j. 5 Azs 9/2011 – 85, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2016, č. j. 2 Azs 127/2016 – 31).

[14] Zcela v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu krajský soud vyhodnotil i azylovou (i)relevantnost branné povinnosti, na niž stěžovatel rovněž poukazoval (rozhodnutí ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, ze dne 17. 6. 2015,

č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34).

[15] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na stížní námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročež kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[17] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu